

02340219721585
RPW/69284/2026 P
MR/RW/2026-05-12

Wrocław, dnia 07.08.2026 r.

Pan Stefan Krajewski
Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi
ul. Wspólna 30
00-930 Warszawa

Podmiot wnoszący : Dolnośląski Inspektorat Ochrony Zwierząt z siedzibą we Wrocławiu, przy ul. [REDACTED] wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS 0000645982, NIP 6112770309, REGON 365824770, reprezentowany przez r. pr. [REDACTED] z [REDACTED] adres do doręczeń [REDACTED] [REDACTED], adres poczty elektronicznej: [REDACTED], tel.: [REDACTED]

PETYCJA

w sprawie standardu swobodnego dostępu psów do wybiegu oraz ograniczenia możliwości stałego utrzymywania psów w kojach

Działając na podstawie art. 63 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 2 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach, Dolnośląski Inspektorat Ochrony Zwierząt wnosi o podjęcie działań prawodawczych w sprawie zasad utrzymywania psów poza lokalem mieszkalnym.

Podmiot wnoszący petycję

Dolnośląski Inspektorat Ochrony Zwierząt, ul. [REDACTED] adres do doręczeń: [REDACTED]; KRS 0000645982; [REDACTED]

Adresat petycji

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, ul. Wspólna 30, 00-930 Warszawa

Przedmiot i żądania petycji

Petycja dotyczy ochrony dobra wspólnego, jakim jest humanitarne traktowanie zwierząt i zapewnienie skuteczności przepisów o ochronie zwierząt. W związku z ustawą z dnia 3 lipca 2026 r. o zmianie ustawy o ochronie zwierząt, podpisaną przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 24 lipca 2026 r., wnosimy o:

1. przygotowanie, w ramach właściwości Ministra, projektu ustawy zmieniającej art. 9 ustawy o ochronie zwierząt oraz skierowanie go do dalszych prac rządowych zmierzających do wniesienia projektu przez Radę Ministrów; projekt powinien wyłączać możliwość traktowania kojca jako stałego albo podstawowego miejsca utrzymywania psa,
2. wprowadzenie zasady, że pies utrzymywany poza lokalem mieszkalnym ma stały dostęp do bezpiecznego, ogrodzonego terenu lub wybiegu pozwalającego na swobodny ruch, bieg, zabawę, węszenie, eksplorację i realizację potrzeb behawioralnych,
3. dopuszczenie umieszczenia psa w kójcu wyłącznie czasowo, pomocniczo i w sytuacji obiektywnie uzasadnionej bezpieczeństwem psa, ludzi lub innych zwierząt, przy jednoczesnym

■ ■ ■

Adres:

Kontakt:

Strona:

E-mail:

- obowiązku usunięcia przyczyny ograniczenia i zapewnienia psu regularnego ruchu poza kojcem;
4. ustawowe zdefiniowanie kojca i wybiegu w sposób uniemożliwiający pozorne przemianowanie małej, zamkniętej przestrzeni na wybieg, oraz ustanowienie jednoznacznych kryteriów funkcjonalnych obu przestrzeni;
 5. określenie w rozporządzeniu wydawanym na podstawie nowej delegacji ustawowej - w granicach tej delegacji - rygorystycznych, mierzalnych i kontrolowalnych wymagań dotyczących powierzchni, konstrukcji, ruchu poza kojcem, zadaszania, zacienienia, izolowanego schronienia, stałego dostępu do wody, podłoża, odwodnienia, higieny, temperatury, opieki i wzbogacenia środowiska;
 6. poddanie projektu rozporządzenia i dalszej nowelizacji szerokim konsultacjom publicznym oraz włączenie do prac organizacji ochrony zwierząt, lekarzy weterynarii, behawiorystów i przedstawicieli nauki;
 7. przedstawienie opinii publicznej harmonogramu prac oraz uzasadnionej odpowiedzi na niniejszą petycję w terminie wynikającym z ustawy o petycjach.

Uzasadnienie

1. Zakaz łańcucha nie może prowadzić do trwałego zamknięcia w kojcu

Wprowadzenie zakazu trzymania psów i kotów na uwięzi odpowiada od dawna zgłaszanej potrzebie społecznej i realizuje podstawowy kierunek ochrony zwierząt. Samo usunięcie łańcucha nie gwarantuje jednak dobrostanu. Jeżeli pies zostanie przeniesiony do małego kojca i będzie przebywał w nim przez całą dobę, dochodzi jedynie do zmiany narzędzia ograniczenia. Nadal nie ma on realnej możliwości ruchu, eksplorowania otoczenia, kontaktu społecznego ani podejmowania zachowań właściwych dla gatunku.

DIOZ nie kwestionuje potrzeby czasowego zabezpieczenia psa w wyjątkowej sytuacji, np. podczas krótkotrwałych prac, wizyty osoby postronnej albo do czasu wykonania bezpiecznego ogrodzenia. Sprzeciw dotyczy uczynienia z kojca miejsca, w którym pies ma spędzać większość doby lub całe życie. Taki model pozostaje niezgodny z istotą odpowiedzialnej opieki nad zwierzęciem.

2. Brak ogrodzenia nie powinien obciążać zwierzęcia

Podpisana ustawa przewiduje możliwość utrzymywania psa w kojcu m.in. wtedy, gdy nie można zapewnić mu stałego swobodnego ruchu z powodu braku ogrodzenia. Brak ogrodzenia nie jest co do zasady okolicznością niezależną od opiekuna, lecz stanem możliwym do usunięcia. Przyjęcie go jako trwałej podstawy zamknięcia psa przenosi konsekwencje decyzji organizacyjnej człowieka na zwierzę.

Obowiązek odpowiedniego zabezpieczenia terenu powinien należeć do zwykłych obowiązków osoby decydującej się na utrzymywanie psa poza domem. Jeżeli wykonanie ogrodzenia nie jest możliwe, opiekun powinien zapewnić inne rozwiązanie gwarantujące ruch i kontakt z człowiekiem, a nie stałe zamknięcie. Okres przejściowy może uzasadniać czasowe korzystanie z kojca, ale nie powinien tworzyć wyjątku bez końcowej daty.

3. Dobrostan wymaga czegoś więcej niż minimalnej powierzchni

Zwierzę nie jest rzeczą, a człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę. Humanitarne traktowanie oznacza uwzględnienie rzeczywistych potrzeb zwierzęcia, nie zaś wyłącznie zapewnienie biologicznego przetrwania. W przypadku psa należą do nich ruch, węszenie, eksploracja, zabawa, odpoczynek, poczucie bezpieczeństwa, kontakt z opiekunem, uczenie się i możliwość wyboru pomiędzy różnymi strefami środowiska.

Ustalenie minimalnej powierzchni jest potrzebne, lecz niewystarczające. Kojec o prawidłowym metrażu może nadal pozostawać miejscem pozbawionym cienia, suchego podłoża, stałego dostępu do wody, izolowanego schronienia, bodźców i kontaktu. Z tego powodu standard powinien obejmować zarówno parametry techniczne, jak i obowiązki opiekuńcze i behawioralne.

4. Postulowany standard wybiegu i warunków bytowych

Prawidłowe przepisy powinny tworzyć spójny system. Regułą ma być swobodny dostęp psa do odpowiednio dużego i bezpiecznego wybiegu, natomiast elementy ochrony przed pogodą i opieki powinny obowiązywać niezależnie od technicznej nazwy przestrzeni. W szczególności należy zagwarantować:

8. powierzchnię i kształt terenu pozwalające na chód, bieg, zwroty, zabawę, eksplorację i oddzielenie strefy odpoczynku od miejsca karmienia, pojenia oraz załatwiania potrzeb fizjologicznych;
9. stabilne i bezpieczne ogrodzenie, które zapobiega ucieczce, ale nie powoduje urazów, zakleszczenia ani stałego stresu;
10. częściowe zadaszenie oraz cień dostępny przez cały dzień, a także osłonę przed deszczem, śniegiem, wiatrem i nadmiernym nasłonecznieniem;
11. indywidualną budę albo równoważne schronienie, dostosowane do wielkości psa, suche, wentylowane, odizolowane od podłoża i posiadające izolację termiczną podłogi, ścian oraz dachu;
12. stały dostęp do czystej wody, zabezpieczonej przed przewróceniem, zanieczyszczeniem, zamrożeniem i nadmiernym nagrzaniem;
13. podłoże nieśliskie, niepowodujące urazów, umożliwiające zachowanie suchości i sprawne odprowadzanie wody, regularnie oczyszczane z odchodów i odpadów;
14. codzienny, regularny ruch poza przestrzenią ograniczoną, dostosowany do wieku, zdrowia i cech psa, a także zabawę, węszenie, kontakt z człowiekiem i wzbogacenie środowiska;
15. częstą kontrolę stanu psa, niezwłoczną pomoc weterynaryjną oraz zakaz pozostawiania zwierzęcia na zewnątrz w warunkach pogodowych zagrażających jego zdrowiu albo życiu;
16. indywidualizację warunków w zależności od liczby psów, ich relacji, wieku, stanu zdrowia, kondycji, okrywy włosowej, temperamentu i poziomu aktywności.

5. Potrzeba przepisów mierzalnych i egzekwowalnych

Obowiązek sformułowany wyłącznie za pomocą pojęć ocennych jest trudny do wyegzekwowania. W praktyce interwencyjnej organizacje społeczne spotykają się z argumentem, że pies „jest wypuszczany”, „ma odpowiednią budę” albo „ma wodę”, choć oględziny wskazują na coś przeciwnego. Prawo powinno umożliwiać obiektywne udokumentowanie naruszenia i jednakową ocenę porównywalnych przypadków.

Dlatego niezbędne są jasne definicje, minimalne parametry techniczne, kryteria oceny ruchu i opieki, częstotliwość kontroli wody i stanu zdrowia oraz jednoznaczne przesłanki, w których utrzymywanie psa na zewnątrz jest zakazane. Mierzalność nie wyklucza oceny indywidualnej; przeciwnie, tworzy minimalną podstawę, ponad którą uwzględnia się szczególne potrzeby konkretnego zwierzęcia.

6. Konieczność zmiany ustawy i równoległego wydania rozporządzenia

DIOZ podkreśla, że Minister nie może w rozporządzeniu ustanowić zakazu sprzecznego z ustawowym dopuszczeniem kojca. Rozporządzenie powinno więc natychmiast zabezpieczyć minimalny standard w granicach delegacji, natomiast ograniczenie kojca do funkcji wyjątkowej i czasowej wymaga zmiany ustawowej. Te dwa działania nie są alternatywne i powinny być prowadzone równolegle.

Dwunastomiesięczny okres dostosowawczy daje możliwość przygotowania przepisów, przeprowadzenia konsultacji, upowszechnienia standardów oraz wykonania przez opiekunów niezbędnych ogrodzeń, wybiegów, zadaszeń i izolowanych schronień. Okres ten nie powinien zostać zmarnowany przez opóźnienie prac albo przyjęcie rozwiązań minimalistycznych.

7. Doświadczenie DIOZ i interes publiczny

DIOZ prowadzi interwencje w sprawach zwierząt utrzymywanych w warunkach zagrażających ich zdrowiu i życiu oraz zapewnia opiekę zwierzętom odebranych. Doświadczenie to pokazuje, że zaniedbanie rzadko polega na jednym uchybieniu. Zwykle łączy brak ruchu, izolację, niedostępność

wody, nieodpowiednią budę, błoto i odchody, brak leczenia oraz wieloletni brak kontaktu z człowiekiem. Regulacja skupiona wyłącznie na metrażu kojca nie odpowiada takiemu obrazowi naruszeń

Skuteczny standard służy zwierzętom, odpowiedzialnym opiekunom oraz organom państwa. Zapobiega cierpieniu, ogranicza liczbę interwencji i odbiorów zwierząt, zmniejsza koszty ponoszone przez gminy i organizacje, a także redukuje ryzyko zachowań agresywnych wynikających z frustracji, izolacji i braku socjalizacji.

Konkluzja

Pies nie powinien spędzać życia ani na łańcuchu, ani w klatce nazwanej kojcem. Obowiązkiem ustawodawcy i organu wydającego przepisy wykonawcze jest stworzenie standardu, w którym zwierzę ma przestrzeń do ruchu, schronienie, wodę, opiekę i warunki pozwalające realizować naturalne potrzeby. Wnosimy zatem o uwzględnienie petycji w całości oraz o zaproszenie DIOZ do udziału w dalszych pracach.

Oświadczenie dotyczące publikacji

Dolnośląski Inspektorat Ochrony Zwierząt wyraża zgodę na ujawnienie na stronie internetowej podmiotu rozpatrującego petycję nazwy podmiotu wnoszącego petycję oraz treści petycji. Zgoda nie obejmuje publikacji adresu do doręczeń, danych kontaktowych ani danych osobowych osoby składającej podpis ponad zakres wymagany przepisami prawa.

Prosimy o kierowanie korespondencji na adres do doręczeń wskazany w petycji.

w imieniu Dolnośląskiego Inspektoratu Ochrony Zwierząt

.....
r.pr.

Załączniki

1. Kopia pełnomocnictwa
2. Aktualna informacja odpowiadająca odpisowi z Krajowego Rejestru Sądowego

Otrzymują:

1. Pan Stefan Krajewski, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, ul. Wspólna 30 00-930 Warszawa
2. a/a